

Arrest

nr. 191 071 van 30 augustus 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die op 18 september 2013 voor het eerst toekwam op het Belgische grondgebied, legde op 20 september 2013 een aankomstverklaring af, waarbij zij tot verblijf werd toegelaten tot 18 december 2013.

1.2. Verzoekster legde op 19 december 2013 wederom een aankomstverklaring af (bijlage 3), waarbij zij tot verblijf werd toegelaten tot 18 maart 2014.

1.3. Verzoekster diende op 13 januari 2015 een asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 10 februari 2016 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus bij arrest van 11 oktober 2016 (RvV 11 oktober 2016, nr. 176 068).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 17 februari 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinq*ues). Wegens de intrekking van deze beslissing, werd de hiertegen ingestelde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring door de Raad bij arrest van 1 juni 2016 verworpen (RvV 1 juni 2016, nr. 168 869).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 april 2016 de tweede beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinq*ues). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam: S.(…) L.(…)

voornaam: A.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Colombia

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 10 februari 2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 26 augustus 2011 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van drie (3) maand overschreden is.

(2) "Betrokkene verklaart een relatie te hebben met iemand die legaal in België verblijft Een vreemdeling die zich op art.8 E.V.R.M. wil beroepen, dient aan te tonen dat het vrijwel onmogelijk is voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong of elders een familieleven te leiden (J VANDE LANOTTE en Y.Haack (eds.), Hansboek EVRM deel 2 Artikelgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, intersnetia, 2004, p.754). Ten dezen toont betrokkene dergelijke onmogelijkheid niet aan. Bovendien kan betrokkene in het land van herkomst een aanvraag gezinshereniging indienen. Een tijdelijke verwijdering is geenszins strijdig met art.8 EVRM"

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)"

1.7. Verzoekster diende op 2 augustus 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 14 november 2016 de beslissing waarbij de in punt 1.7. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Tevens trof de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan belang en dit omdat “(...) *de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten bij wet is opgeschort totdat er een uitvoerbaar arrest zal zijn gevelde in het kader van de nog voor de Raad hangende asielprocedure. (...)*”. “(...) *Subsidiair (...)*” wijst de verwerende partij er op dat er op dezelfde dag van het nemen van de bestreden beslissing instructies werden verstuurd naar de gemeente waarin werd gevraagd om het AI van verzoekster in te trekken en om een bijlage 35 af te leveren indien er beroep zou worden ingesteld. Door het beroep dat verzoekster ingediend heeft tegen de beslissing van de commissaris-generaal is de bestreden beslissing op het moment dat de nota werd opgesteld niet uitvoerbaar. De verwerende partij meent verder dat de grieven van verzoekster enkel betrekking hebben op de uitvoering van het bevel en dat die bijgevolg niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden. Afsluitend wijst de verwerende partij er op dat de huidige bestreden beslissing op grond van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) een bij wet voorgeschreven maatregel is en dat “(...) *Vermits verzoekende partij een schorsend beroep indiende tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal, (...) haar asielaanvraag nog [zal] onderzocht worden door de Raad. De bestreden beslissing zal dan uiteraard pas uitwerking krijgen indien de asielaanvraag ongunstig wordt afgesloten. Langs de andere kant is het zo dat indien er alsnog beslist wordt dat verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingen- en / of subsidiaire beschermingsstatus het bevel om het grondgebied te verlaten overruled wordt door deze positieve beslissing en dus geen uitwerking kan en zal krijgen.*”

2.2. Vooreerst wijst de Raad er op dat de asielprocedure van verzoekster op 11 oktober 2016 definitief werd afgesloten bij arrest met nummer 176 068 (zie punt 1.4.). De stelling dat de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing is opgeschort wegens nog geen arrest van de Raad inzake de asielaanvraag van verzoekster waardoor verzoekster bij het thans ingestelde beroep tot nietigverklaring het rechtens vereiste belang ontbeert, mist aldus actuele feitelijke grondslag.

De exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 2, 7, eerste lid, 1°, en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “(...) *het principe van een goede rechtsbedeling waaronder de zorgvuldigheidsplicht die bij de Administratie rust (...) van het redelijkheidbeginsel dat beveelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens verenigbaar zijn met het door de verweerder genomen besluit (...) van het principe van evenredigheid van de maatregel; (...)*” Verzoekster zet haar eerste middel als volgt uiteen:

“(...)

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringbevoegdheid, en de beslissing verzoekende partijen op te leggen het Rijk te verlaten binnen de zeven dagen is alvast een uitoefening van de weigeringbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de beslissing inzake verzoekende partij als volgt is gemotiveerd:

(...)

Het bevel is gemotiveerd door de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Dit artikel impliceert dat een bevel 'moet' gegeven worden.

Deze verplichting houdt evenwel niet in dat niet onderzocht dient te worden of verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel.

De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk.

Er dient zelfs wanneer een bevel 'moet' afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Dat indien de huidige beslissing degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekende partij niet visumplichtig was;

Dat dit echter geen redden is om geen formele motivatie te vermelden die artikel 7 van de Wet degelijk oplegt;

-Dat verder dient te worden vastgesteld dat het bevel om het land te verlaten dat genomen wordt hetzij alvorens dat een eventueel beroep kan worden ingeleid voor de RVS, hetzij wanneer dit beroep nog lopende is en nog voor dat dit beroep kan behandeld worden, artikel 2, 3 en juncto 13 van het EVRM schendt, vermits in geval van uitvoering van dit bevel het beroep voor de RVS niet meer effectief kan zijn;

-Verzoekende partij heeft op 12.03.2016 een verzoekschrift ingeleid voor de Rvv dat er toe strekt de beslissing van het CGVS aangaande de asielaanvraag, te horen HERVORMEN.

-Dat derhalve thans niet met zekerheid tot het besluit kan worden gekomen dat verzoekende partij in geval van teugkeer geen reëel risico zou lopen voor haar leven of fysieke integriteit

-Dat verzoeker verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;

Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar COLOMBIA, waar zij beweert dat haar leven in gevaar is omwille van het gebrek aan veiligheid in haar oorsprongsstad V(...), terwijl de Rvv zich nog niet definitief heeft uitgesproken nopens de AL DAN NIET GEGRONDHEID van het verzoekschrift tot hervorming

Dat de genomen beslissing deze situatie helemaal niet in overweging neemt;

Dat de verwerende partij in casu niet met de nodige en voldoende zorgvuldigheid handelde en dat de beslissing tevens de motiveringsplicht schendt vermits geen rekening gehouden werd met de specifieke en persoonlijke situatie van verzoekende partij,

Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeerd en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

«L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ; »

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden ;

Overwegende dat de beslissing verder gemotiveerd wordt door het feit dat verzoekende partij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort met geldig visum, daar waar verzoekende partij degelijk in het bezit is van een geldig paspoort en bovendien vrijgesteld is van visum en bovendien ook steeds in asielpprocedure is zodat zij derhalve hiervan ALLESZINS momenteel is vrijgesteld.

Dat de aangegeven reden van de beslissingen bijgevolg de aangehaalde middelen schendt;

Dat de beslissing derhalve niet wettig is gemotiveerd en dient te worden vernietigd;"

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2, 7, eerste lid, 1°, 12, 39/70, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 75, § 2, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster zet haar tweede middel als volgt uiteen:

"(...)

Dat artikel 75 § 2 van het KB dd 08.10. 1981 het volgende voorziet:

(...)

Dat artikel 75§2 van het KB 08.10.1981 echter naar artikel 39/70 van de wet van 15.12.1980 verwijst;

Dat artikel 39/70 van de wet van 15.12.1980 het volgende voorziet:

(...)

Dat er bijgevolg geen enkele daad van uitwijzing mag gebeuren;

In casu stelt de beslissing dat verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten binnen de dertig dagen;

Dat verzoekende partij toegestaan wordt op het grondgebied zolang geen definitieve beslissing genomen wordt nopens haar asielprocedure;

Dat deze thans steeds lopende is, vermits de zaak hangende is voor de RVV.

Verzoekende partij heeft inderdaad tegen de beslissing van het CGVS beroep aangetekend voor de RVV op 12.03.2016.

Dat verzoekende partij thans steeds legaal op het grondgebied bevindt en in het wachtregister dient te blijven ingeschreven;

Dat zij zich derhalve niet in een geval bevindt waar zij verplicht zou zijn om haar verblijf op het grondgebied te rechtvaardigen, noch dat haar kan worden verweten meer dan 3 maand op het grondgebied te hebben verbleven."

Verzoekster werpt in haar derde middel de schending op van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het principe van *non-refoulement*. Tevens haalt verzoekster het hoorrecht aan.

"(...)

Dat artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 het volgende voorziet :

(...)

Dat uit de louter gestereotypeerde beslissing niet blijkt dat de staatssecretaris de opgesomde criteria in waardering heeft genomen, noch dat de beslissing standpunt inhoudt ten aanzien van het non-refoulement beginsel, zodat in casu niet kan worden vastgesteld dat deze bepaling en beginsel nagekomen werden, zodat niet kan worden gesteld dat van zodra het opschortend effect gebonden aan de beslissing vervalft, hetzij wanneer de beslissing van het CGVS zal worden bevestigd, artikel 3 van het EVRM niet zal worden geschonden om een reden die vreemd is aan de asiel criteria, waarvoor enkel het CGVS zich bevoegd verklaart.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de huidige bestreden beslissing wordt thans de gezinstoestand van verzoekende partij vermeld, in tegenstelling tot de eerste, ingetrokken beslissing.

Verzoekende partij woont immers sedert ruime tijd samen met R.(...) E.(...) S.(...) M.(...) en sedert 2013 zijn zij altijd samen geweest.

De beslissing wordt in dit verband als volgt geformuleerd:

(2) "Betrokkene verklaart te hebben met iemand die legaal in België verblijft Een vreemdeling die zich op art.8 E.V.R.M. wil beroepen, dient aan te tonen dat het vrijwel onmogelijk is voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong of elders een familieleven te leiden (J VANDE LANOTTE en Y.Haack (eds.), Hansboek EVRM deel 2 Artikelgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, intersnetia, 2004, p.754) en dezen toont betrokkene dergelijke onmogelijkheid niet aan. Bovendien kan betrokkene in het land van herkomst een aanvraag gezinshereniging indienen. Een tijdelijke verwijdering is geenszins strijdig met art.8 EVRM"

Dat de beslissing zich derhalve er toe beperkt de relatie te vermelden, en deze te verwerpen door een loutere verwijzing naar rechtspraak.

Dat hierbij niet aangetoond wordt dat en concrete toetsing gemaakt werd van de persoonlijke, concrete situatie van verzoekende partij en van haar gezin.

In die zin werd artikel 8 EVRM niet nagekomen, noch artikel 74/13.

Dat bovendien het volledig onredelijk is verzoekende partij te verwijten niet te hebben aangetoond dat het haar vrijwel onmogelijk is om in haar oorsprongland of elders een familieleven te leiden, wanneer ontegensprekelijk vaststaat dat de beslissing getroffen werd in het kader van een bijlage 13 quinquies waarbij voorafgaand op de beslissing verzoekende partij niet gehoord werd, en dat zij zodus op geen enkel ogenblik de mogelijkheid had om die redenen voor te leggen.

Indien de motivering quod non zou kunnen worden aanvaard in het kader van een beslissing tot weigering van een aanvraag tot verblijf steunende op artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, quod non, is de motivering niet pertinent in het kader van een beslissing 9bis , die eenzijdig door de overhead getroffen wordt, zonder gehoor of aanvraag van de verzoekende partij.

Dat deze motivering niet pertinent terzake is, de aangevoerde middelen schendt en derhalve dient te worden vernietigd.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd.”

In haar vierde en laatste middel meent verzoekster dat er sprake is van een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het hoorrecht. Verzoekster zet haar laatste middel als volgt uiteen:

“(…)

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

(…)

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C- 301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000,

Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde ongjianHousewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, StoreWBHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekende partij nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste , tweede en derde middel van zijn verzoekschrift.

Moest verzoekende partij gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat haar gezinstoestand in rekening diende te worden gebracht, dat zij sedert 2013 samenwoonde met de heer R.(...) E.(...)S.(...) M.(...) en dat uit haar verhoor op het CGVS blijkt die tot de door de DVZ ingeroepen beslissing van het CGVS leidde, dat haar partner die legaal in België verblijft geenszins naar Colombia zal terugkeren en dat hij trouwens sedert zijn aankomst in België nooit is teruggekeerd.

Doordat verzoekende partij deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft verwerende partij het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet.”

3.2. De vier door verzoekster aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid hieronder gezamenlijk behandeld.

3.3. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.6. Bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, is de *in casu* bestreden beslissing niet genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet maar wel op basis van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

In de bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar artikel 75, § 2, van het vreemdelingenbesluit:

“(...

§ 2

Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.

(...)”

In bovenvermeld artikel wordt verwezen naar artikel 52/3, § 1, van de vreemdelingenwet waarin onder meer het volgende gestipuleerd staat:

“§ 1

Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

(...)”

3.8. Verzoekster voert aan dat een motivering ontbreekt inzake het feit of zij al dan niet aanspraak zou kunnen maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

3.9. In de bestreden beslissing wordt echter uitdrukkelijk vermeld dat de asielaanvraag van verzoekster werd afgewezen, waaruit kan worden afgeleid dat een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst werd onderzocht. Voor het overige brengt verzoekster zelf geen elementen aan die erop zouden wijzen dat zij zich zou kunnen beroepen op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Specifiek met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden benadrukt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De Raad ziet moeilijk in op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM, daar waar verzoekster geen begin van bewijs overmaakt aangaande haar problemen.

Ook waar verzoekster in haar derde middel aanvoert dat het non-refoulementbeginsel zou zijn geschonden omdat de bestreden beslissing hierover geen motieven bevat en niet kan worden uitgesloten dat artikel 3 van het EVRM, na een arrest van de Raad dat de beslissing van de commissaris-generaal bevestigt, zal worden geschonden omwille van een reden die vreemd is aan de asielcriteria, wordt opgemerkt dat verzoekster geen enkele verduidelijking verschaft om welke reden buiten de asielcriteria zij vreest een schending van artikel 3 van het EVRM te zullen ondergaan.

3.10. Verzoekster stipt aan dat zij nog een beroep kon indienen tegen de beslissing van de commissaris-generaal en dat zij dit ook gedaan heeft en dat er desondanks toch een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen waardoor er volgens haar *“(...) derhalve thans niet met zekerheid tot het besluit kan worden gekomen dat verzoekende partij in geval van terugkeer geen reëel risico zou lopen voor haar leven of fysieke integriteit (...)”* en haar een verbod is opgelegd om in België en de Schengenzone te blijven.

3.11. De Raad brengt in herinnering dat overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet gedurende de beroepstermijn en gedurende het onderzoek van dit beroep geen verwijderingsmaatregel kan worden uitgevoerd ten opzichte van verzoekster, behoudens mits haar toestemming. Verzoekster heeft dus de garantie dat dit bevel niet wordt uitgevoerd zolang haar beroep inzake haar asielaanvraag bij de Raad nog hangende is. Uit niets blijkt dat er een verwijderingsmaatregel ten uitvoer zou zijn gelegd gedurende de periode dat haar beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal werd behandeld. De Raad brengt nogmaals in herinnering dat hij middels zijn arrest van 11 oktober 2016 aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd (RvV 11 oktober 2016, nr. 176 068), waardoor het schorsend effect bedoeld in artikel 39/70 van de vreemdelingenwet is komen te vervallen en dat het risico dat *“(...) het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan invoeren en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar COLOMBIA, waar zij beweert dat haar leven in gevaar is omwille van het gebrek aan veiligheid in haar oorsprongsstad V.(...), terwijl de RvV zich nog niet definitief heeft uitgesproken nopens de AL DAN NIET GEGRONDHEID van het verzoekschrift tot hervorming. (...)”* feitelijke grondslag mist.

3.12. Waar verzoekster opwerpt dat het motief dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum niet correct zou zijn omdat zij daarvan is vrijgesteld als asielzoekster, stipt de Raad in de eerste plaats aan dat de huidige bestreden beslissing niet is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet maar wel op grond van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, omdat verzoekster *“(...) langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; (...)”*. Verder wijst de Raad erop dat verzoekster niet langer als asielzoekster kan worden beschouwd en dus niet is *“vrijgesteld”* van de vereiste om over de nodige documenten te beschikken.

3.13. Tevens meent verzoekster dat de bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt nu zij al geruime tijd samenwoont met de heer R. E. S. M. en de beslissing er zich toe beperkt de relatie te vermelden en te verwijzen naar rechtspraak, maar nalaat een concrete toets door te voeren.

3.14. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.15. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in een aantal documenten aangaande haar asielaanvraag gewag maakte van een relatie die zij al gedurende een aantal jaren zou hebben met de heer R. E. S. M. In de bestreden beslissing wordt hiermee wel degelijk rekening gehouden aangezien daarin het volgende wordt gesteld: *“Betrokkene verklaart een relatie te hebben met iemand die legaal in België verblijft Een vreemdeling die zich op art.8 E.V.R.M. wil beroepen, dient aan te tonen dat het vrijwel onmogelijk is voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong of elders een familieleven te leiden (J VANDE LANOTTE en Y.Haack (eds.), Hansboek EVRM deel 2 Artikelgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, intersnetia, 2004, p.754). Ten dezen toont betrokkene dergelijke onmogelijkheid niet aan. Bovendien kan betrokkene in het land van herkomst een aanvraag gezinshereniging indienen. Een tijdelijke verwijdering is geenszins strijdig met art.8 EVRM.”*

3.16. Verzoekster beweert dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het licht van artikel 8 van het EVRM een concrete toetsing doorvoert, maar zij brengt geen bijkomende informatie aan over haar gezinsleven of de onmogelijkheid om dit elders te ontwikkelen en te handhaven, zodat het onduidelijk is met welke bijkomende elementen de gemachtigde van de staatssecretaris nog rekening diende te houden. In de bestreden beslissing wordt terecht gewezen op het feit dat verzoekster de mogelijkheid heeft een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen in haar land van herkomst en dat een tijdelijke scheiding geen schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. In het administratief dossier bevinden zich voorts geen stukken aangaande de gezondheidstoestand van verzoekster of kinderen die verzoekster zou hebben, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing hier dan ook redelijkerwijs geen rekening mee kon en moest houden. Wat de opmerking van verzoekster betreft dat *“(…) Indien de motivering quod non zou kunnen worden aanvaard in het kader van een beslissing tot weigering van een aanvraag tot verblijf steunende op artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, quod non, is de motivering niet pertinent in het kader van een beslissing 9bis, die eenzijdig door de overheid getroffen wordt, zonder gehoor of aanvraag van de verzoekende partij. (...)”*, dringt zich de vaststelling op dat de huidige bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) geen uitstaans heeft met een beslissing aangaande een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waardoor deze opmerking elke grondslag mist. Er werd geen schending van het recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3.17. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient er op te worden gewezen dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Aangezien een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet kan worden weerhouden, dient ook niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141.340).

3.18. Artikel 41 van het Handvest betreft het recht op behoorlijk bestuur. Het tweede lid van deze bepaling luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

(…)

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(…)”

In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig

rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

3.19. *In casu* wordt niet betwist dat artikel 41 van het Handvest van toepassing is. Aan verzoekster werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend en dit in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet, bepaling die een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Of er echter sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

3.20. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in staat werd gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij tenslotte een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*) werd afgeleverd. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd immers getroffen na de beslissing van de commissaris-generaal in verzoeksters asielprocedure. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster een verklaring heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 januari 2015 waarin zij haar familiale situatie vermeld heeft, met name dat zij sinds augustus 2013 samenwoont met de heer R. E. S. M. In die zin werd het hoorrecht gerespecteerd.

3.21. Verzoekster stelt in haar vierde middel dat zij nog had kunnen opwerpen dat “(...) *haar gezinstoestand in rekening diende te worden gebracht, dat zij sedert 2013 samenwoonde met de heer R.(...) E.(...)S.(...) M.(...) en dat uit haar verhoor op het CGVS blijkt die tot de door de DVZ ingeroepen beslissing van het CGVS leidde, dat haar partner die legaal in België verblijft geenszins naar Colombia zal terugkeren en dat hij trouwens sedert zijn aankomst in België nooit is teruggekeerd (...)*”. De Raad stelt vast dat deze gegevens reeds werden aangebracht in het kader van de asielaanvraag. Specifiek met betrekking tot verzoeksters partner werd in de beslissing van de commissaris-generaal van 10 februari 2016 het volgende gesteld: “(...) *Er dient evenwel opgemerkt te worden dat S.M.R.E. in het kader van zijn asielaanvraag op 18 juli 2006 een weigeringsbeslissing van het Commissariaat generaal ontving gezien er geen enkel geloof gehecht kon worden aan de door hem beweerde problemen met de guerrillabeweging FARC in 2005. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze weigering. (...)*”. Er kan dus niet worden besloten dat verzoekster niet in de mogelijkheid zou zijn geweest haar standpunt kenbaar te maken.

3.22. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3, 8 of 13 van het EVRM, noch van artikel 41 van het Handvest. Er werd evenmin een schending aangetoond van de artikelen 2, 7, eerste lid, 1°, 12, 39/70 of 74/13 van de vreemdelingenwet, noch van artikel 75, § 2, van het vreemdelingenbesluit. Verzoekster heeft evenmin een schending aangetoond van het hoorrecht of het

beginsel van *non-refoulement*. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen aangevoerd die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN